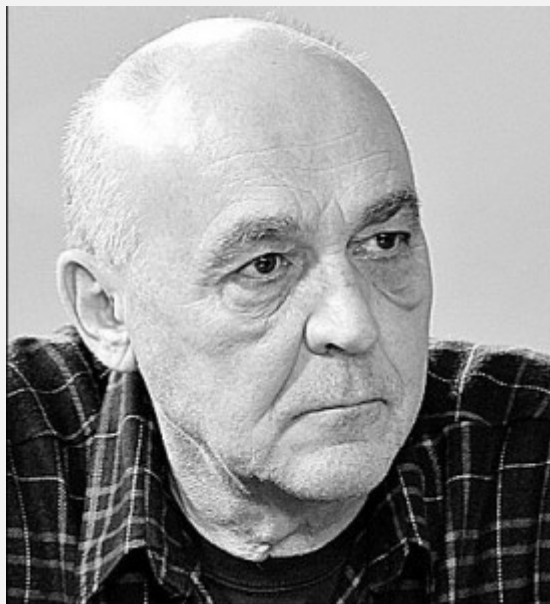

Pogled preko reke: ubistvo u Turskoj

U Stambolu, na Bosforu, neko je nekoga ubo nožem nezgodno, namrtvo. E, sad: ko je koga ubo? Turčin Srbina? Musliman pravoslavca? Navijač navijača?

U Beogradu, na ušću dveju reka ispod Avale, neko je nekoga bacio niz stepenice, pa je taj bačeni posle nekoliko dana umro. Ko je tu koga bacio? Srbin Francuza? Pravoslavac katolika (ili protestanta, svejedno)? Navijač navijača?

Prihvata se jedino odgovor pod C: navijač navijača. Ko je zaokružio A ili B, ne mora da čita dalje, ništa mu neće vredeti. Uostalom, pod B je mogao da bude i ateista; utoliko gore po njega, tek on je zaslužio, kazaće ti koji misle pod B.

Kakva je razlika kad neko ubije Ivkovića i kad neko ubije Tatona? Nikakva, hvala na pitanju. Osim što je od ovog istanbulskog slučaja napravljena frka nebeska, diplomatski skandal i sve što se moglo napraviti. Zamislite samo da je vlada Republike Francuske postupila onako kako je postupila vlada Republike Srbije. Francuska je malo veća sila, da vas podsetim. Ovi iz vlade Republike Turske izvinjavali su se onoliko; za razliku od Srbije, uspeali su da pohapse prvo osam, pa još pet sumnjivih i sada ih ispituju (neka im je Alah dž. š. na pomoći). Koliko je nama trebalo da pohapsimo napadače na Brisa Tatona?

I taj turski selektor ubio se od izvinjavanja za svoje – fakat – preterane izjave, ali sve to uzaman. Od te tragedije napravljen je političko-šovinistički spektakl koji traje i dalje. Francuzi od pogibije Brisa Tatona spektakl nisu pravili, ako se sećate.

U ovoj priči apsolutno je nebitno ko je tu Srbin, Turčin, Francuz; pravoslavac, musliman ili katolik, pa čak i ateista (mada je to otežavajuća okolnost – da ga je neko pitao, a nije, jer oni ne pitaju; oni biju). Bitno je da je navijač. Ovaj režim i njegovi podguzni mediji koriste bestidno svaku priliku da drugoga optuže za balvan u oku, ne videći svoj balvan u svom oku. Da je neki nesrećnik (daleko bilo!) bio uboden ili nasmrt premlaćen u Rusiji – da li bi se bila digla ovolika frka? Nešto mi se ne javlja. Turci su, međutim, već dve i po decenije najzgodniji krivci; to su nas naučili Karadžić i Mladić svojim slaboumnim pričama o nastavku Prvog srpskog ustanka. Svaka pametna vlast vodila bi računa o tome da Tursku i nas vezuje mnogo više političkih, diplomatskih i ekonomskih

interesa – nego istorijskih neprijateljstava. Navijači su navijači, bez obzira na veru ili naciju: ubijaće se međusobno svakako.

Traženje neprijatelja po svaku cenu vodi u blesavost: eto vam Hrvata koji su u nedostatku boljeg našli Voju Šešelja da se nad njim užasavaju i donose rezolucije u Saboru i Evropskom parlamentu, kao da ne vide da je Voja ovde pojava marginalna i smešna. Od svega toga samo će se on radovati, po svom običaju. A kako bi bilo da Srbi i Hrvati počnu da traže prijatelje umesto da izmišljaju neprijatelje?

Miša Vasić